

68. En venlig Vært.

(Æbletræet.)

Moderato.

Tysk Folkemelodi.

1. En ven-lig Vært med Aa-syn mildt jeg har for ny-lig gæ-stet, et
gyl - dent Æb - le hang som Skilt paa lan - ge Gren be - fæ-stet.

2. Det var det gode Æbletræ,
hos hvem jeg nys har været,
med søden Kost i grønne Bo
det har mig venlig næret.

3. Jeg fandt en Seng til Hvile mild
med Maatter bløde, tykke,
og Værten dækked selv mig til
alt med sin køle Skygge.

4. Der kom en let, bevinget Hær,
hans grønne Hus at gæste,
som hopped om, holdt Gilde der
og kvidred paa det bedste.

5. Jeg bad ham gøre Regning op,
han rysted Toppen bare;
gid Himlen vil fra Rod til Top
den gode Vært bevare!

(Efter L. Uhland af S. Schandorph.)

69. En Vise vil jeg kvæde.

Wald. Schjøtt.

Allegretto.

1. En Vi - se vil jeg kvæ - de om gam - le O - le Smed,
en - hver til Trøst og Glæ - de og in - gen til For - træd.
Hvad Man - den har be - dre - vet, det er just ik - ke stort,

men Vi-sen, jeg har skre-vet, er og-saa simpelt gjort, og-saa simpelt gjort.

2. Hans Moder hun hed Dorte, hans Fader hed Per Smed!
Han er nu død og borte, og det er hun nok med.
Om Oles første Færd er grumme lidt bekendt,
men han kom vel til Verden som andre Folk omtrent.
3. Det gik ham først lidt ilde i Skolen; thi han saa:
den megen Lærdom vilde ej rigtig bide paa;
men tabte han vel Modet? Nej. — Ole han var tryk!
Hvad ej han fik i Hødet, det fik han paa sin Ryg.
4. At blive konfirmeret var ej saa let en Kunst,
derpaa han spekulered et Par Aars Tid omsonst.
men hvordan det nu kom sig, saa slap han frem en Dag,
for Præsten han var om sig, — det gjaldt et Vognbeslag!
5. I Røg og Sod og Sværte, med Sved og Slæb og Slid
sit Haandværk nu han lærte, — og det tog megen Tid,
før Ole han forstod 'et. Det ved jo nok enhver,
den Kunst at træffe Ho'det paa Sømmet er saa svær.
6. Og da det var paa Tide, han skulde gifte sig,
saa gik han hen og fri'de, men Maren gav ham Nej;
dog siden, — saaden gaar 'et, — blev hun ham huld og tro
og fik et Barn om Aaret og somme Tider to!
7. Saa levede de begge i mange, mange Aar,
lunt sad han mellem Vægge, tilfreds med sine Kaar,
og mens nu gode Tider med onde veksled om,
saa døde han omsider af bare Alderdom.
8. Han leved front og stille, med Verden holdt han Fred:
alt, hvad de andre vilde, det vilde Ole med. —
Tænk, hvor han kunde drevet det vidt, med den Forstand! —
Guds Død! Han havde blevet en prægtig Rigsdagsmand!

Erik Bøgh.